

AZÉRT NEM KIÁLTVÁNY...

A kiáltvány a felháborodás, az elégedetlenség, az indulat, az érzelem, az ön- és közösségbiztatás, az útkeresés, mozgósítás műfaja. Értelmes ember akkor ír ilyesmit, ha először észleli egy jelenség kapcsán, hogy kizökkent a helyéből a rend, az erkölcs, a hit, a történelem. Amikor országnyi, nemzetnyi összefogással még őszintén reméli, hogy elejét lehet venni a jóval nagyobb bajnak. Lassan másfél éve, 2007 decemberében még magam is kiáltvánnyal fordultam a főváros s az ország lakosságához, látva az újra és újra Budapest utcáira zúduló gyalázatot. Az ünnepeinket zavargásokká, ostromállapottá alakító szélsőséges erők pusztításait. Látva a legsötétebb történelmi múltunkat idéző egyenruhákban s karszalagokkal masírozó alakulatok keltette őszinte és általános rémületet. A demokrácia nem félhet! – írtam akkor. Az ország civil szervezeteit, érdekképviselőit, egyházait, pártjait és magánszemélyeit igyekeztem közös tiltakozásra bírni, hogy megmutassuk, a demokraták nem hagyják megfélemlíteni magukat. Abban kértem támogatásukat, hogy a hallgatónak nevezett többség, emelje fel végre a szavát.

Úgy véltem, hogy a demokrácia megvédésében nem lehet jobb- és baloldali állásfoglalás. A fogadtatás akkor azonban rám cáfolt, meglehetősen egyoldalúnak bizonyult, pártpreferenciák szerint működött.

Azóta azonban egyre féktelenebb indulatok szabadultak el. Már nemcsak sírgyalázások, égő kukák, autók, bezúzott kirakatüvegek, betört fejek, hanem rasszista indíttatású gyilkosságok sora jelzi, hogy az egyszer már szörnyű áldozatokkal a történelem szemétdombjára hajított ordas eszme kitört a szellempalackból, s Magyarországon újból testet ölt. A kisebbségek fenyegetése mindennapos (fáj leírni: lassan megszokottá) vált, illetve válik.

Ifjúkorom egyik meghatározó emléke az, amikor a rádióban egy német polgári politikust hallottam faggatni arról, miként válhatott Goethe, Schiller, Beethoven hazája Hitler játékerévé. Az illető egy német papot idézett, aki nagyjából úgy fogalmazott, hogy amikor a zsidókat vitték el, nem szólt, mert nem volt zsidó. Amikor a kommunistákat és szocdemeket, akkor is néma volt, hiszen egyik eszmével sem rokonszenvezett. Amikor a szakszervezeti vezetőket vitték el, akkor sem tiltakozott, hisz nem volt szakszervezeti tag... Amikor aztán már az ő ajtaján kopogtattak, hogy elvigyék, senki nem maradt, aki szót emeljen érte.

Mélyen rögzült bennem ez a gondolatsor, amit történelmi tanulmányaim is megerősítettek. Minden terrorhatalom, diktatúra a kisebbségek kirekesztésével, bűnbakká tételével vette kezdetét. Az egyedi és célzott félelem cinkos némasága tette végül védekezésképtelenné az egész társadalmat, amely aztán akár a kisebbségek törvényesített irtását is végigstatisztálta.

Pedig valahol és valamiben mindannyian kisebbségiek vagyunk. Alkatban, életmódban, indíttatásban, hitben, származásban s ezer egyéb dologban is eltérünk egymástól. Vallási, etnikai, nemzetiségi és történelmi kisebbségekhez is tartozhatunk (mint akár jómagam is, aki redemptusi jász ősöktől származom).

Amikor tehát bárhol és bármikor egy kisebbség lesz politikai céltáblává, mindenkinek résen kell lennie.

Április végén a hazai szélsőjobb (vagy végre nevén nevezve: újfasizmus) újabb határon gázolt keresztül, amikor nyilvános és csoportos holokauszt-tagadásba kezdett. Olyan cselekvésbe, amely a világ tizennégy államában – egyebek közt Ausztriában, Belgiumban, Német-, Francia-, Lengyel-, Cseh- és Olaszországban, Portugáliában, Romániában és Svájcban – súlyos börtönbüntetésekkel honorálnak.

Nem véletlenül, hiszen a holokauszt tagadása mélyen sérti a meggyilkolt áldozatok millióinak kegyeleti jogait, szenvedéseiket nem-létezőnek állítva be. Rágalmazza, megalázza tehát a túlélőket, akiket hazugnak nyilvánít, mert hiteles tanúi a történelem legszégyenteljesebb –iparszerű – tömeggyilkosságának. A holokauszt tagadása mögött mindig kitapintható annak kettős célja. Egyrészt a gyilkosságok normális dologként történő feltüntetése, másrészt a mára vonatkozó közvetlen veszélyeztetés: az egykori áldozatok utódainak ismételt jogon kívül helyezésének igénye. Ne higgyük, hogy a holokauszt-tagadás csak a zsidóságra és a romákra nézve jelent fenyegetést! Más nemzetiségek, kisebbségek, antifasiszták és vallási közösségek szintúgy áldozatai voltak. Az emberi civilizáció alapjaira és mindazokra jelent veszélyt, akik az újkori történelem legbrutálisabb eszméinek nem hajlandók behódolni.

A tudományos és történelmi állítások cáfolata nem büntetőjogi kategória – harsogják a jogi szabályozás ellenzői, ellenségei. Általában igazuk is lenne, csak arról feledkeznek meg, hogy aki kiáll egy nagy tömeg elé és arról szónokol, hogy a Föld lapos, az senkinek sem okoz kárt e hírrel, senki sem érezheti fenyegetve magát, legföljebb csak jóízűen kikacagják érte. Azok, akik hihetetlen és arcpírító cinikussággal azt állítják, hogy nem is voltak koncentrációs táborok, csak munkatáborok, s természetes úton haltak meg benne emberek, hogy a gázkamrákat is csak kitalálták – s a Cyklon-B gáz tulajdonképp csak a tetvesedés megelőzését szolgálta – ennél sokkal tovább mennek. Akadnak közöttük olyan ideológusok is már a világban, akik a háborús bűnösök nürnbergi felelősségre vonását koncepciók perként állítják be, azaz a világfasizmus felett győztes hatalmakat láttatják bűnözőnek, s a népiirtókat áldozatnak.

Április végétől Magyarországon is nyíltan megkezdődött a fasizmus szerezsenmosdatása. Most már valóban lépni kell, mert lépni muszáj!

Meggyőződésem, hogy a holokauszt egyik legfontosabb tanulságát kell követnünk: soha többé nem lehetünk fegyvertelenek azokkal szemben, akik fegyverként használják a szavakat – mindannyiunk ellen. Ezért mély meggyőződésem, hogy a büntető törvénykönyvet nem csupán az egykori áldozatok és túlélők, hanem az egész társadalom védelme érdekében ki kell bővíteni a holokauszt tagadásának bűncselekménnyé nyilvánításával.

Most hűvös észre, megfontoltságra és már nemcsak a jövőért, hanem a múltért és a jelenért érzett felelősségre van szükség. Nem kiáltványra! Cselekvésre, amelynek most a lehetősége is adott!

Azért írom jelen sorokat a Népszavának, mert nem kívánok zsákhamacskát árulni. Szeretném, ha jó előre tudnák, hogy miért s mire készülök.

A szocialista képviselők már 2001-ben kezdeményezték az országgyűlésben a holokauszt-tagadás jogi szankcionálását. Akkor lesöpörték az asztalról, hogy nincsen rá szükség. Most azonban már az ajtónkon dörömböl ez az erőszak is. El kell válnon végre az epe a májtól! Mindenkinek színt kell vallania!

Ez úton tájékoztatom a Népszava olvasóit és az ország lakosságát, hogy a holokauszt-tagadás büntetőjogi szankcionálását célzó törvényjavaslat határozathozatalakor név szerinti szavazást fogok kezdeményezni.

Az országgyűlési képviselők ugyanis nemcsak saját lelkiismeretüknek és választóiknak tartoznak felelősséggel, hanem a történelem ítélőszéke előtt is számot kell majd adniuk arról, hogy egy ilyen horderejű ügyben, ilyen társadalmi közegben hova álltak, hova állnak.

Hagyó Miklós
országgyűlési képviselő,
főpolgármester-helyettes